

Sygn. akt IX W 2630/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniach 8 i 29 września i 17 listopada 2017 r. sprawy

L. L.

syna S. i M. z domu J.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

w dniu 21 czerwca 2017 r., o godz. 15³⁴ w O. na ul. (...) kierując motocyklem m-ki K. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 43 km/h (93/50)

- tj. za wykroczenie z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **L. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 92 a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie **art. 92 a kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych, opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych i kosztami opinii biegłego w kwocie 703,34 (siedemset trzy i 34/100) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 21 czerwca 2017 roku o godz. 15³⁴ obwiniony L. L. kierował motocyklem m-ki K. o nr rej. (...) jadąc początkowo lewym, następnie prawym i wreszcie ponownie lewym pasem ruchu ulicy (...) w O. od strony skrzyżowania z ulicą (...) w kierunku wyjazdu z O.. W dniu tym, o tej samej porze służbę, na tej drodze, w patrolu zmotoryzowanym pełnili funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego K. w O. B. P. (1) oraz I. G.. Poruszali się oni nieoznakowanym radiowozem m-ki O. (...) o nr rej. (...) wyposażonym w wideorejestrator m-ki V. (...).

Obwiniony wyprzedził nieoznakowany radiowóz a następnie inny pojazd z dużą prędkością już na początku ul. (...) i zaczął szybko się oddalać. W związku z tym funkcjonariusze Policji jadąc za tym pojazdem postanowili dokonać pomiaru jego prędkości. Dokonali oni w sumie 2 takich pomiarów urządzeniem(...) nr fabryczny(...), każdorazowo

na odcinku drogi o długości 100 metrów. Pierwszy z tych pomiarów został rozpoczęty za skrzyżowaniem z ulicą (...) natomiast drugi już za wyjazdem ze stacji (...) na tej ulicy. Pierwszy pomiar wykazał prędkość 81,5 km/h, a drugi 93,3 km/h.

W wyniku stwierdzenia tymi pomiarami przekroczenia przez obwinionego dozwolonej prędkości na mierzonych przez funkcjonariuszy odcinkach drogi, obwiniony został zatrzymany do kontroli na parkingu przy zjeździe do sklepu (...) na ul. (...) w O..

Podczas wykonywanych czynności kontrolnych obwiniony odmówił przyjęcia mandatu karnego. W związku z tym poinformowano L. L. o skierowaniu jego sprawy do postępowania wyjaśniającego w celu sporządzeniu przeciwko niemu wniosku o ukaranie.

(dowody: notatka urzędowa k.3, świadectwo legalizacji ponownej k. 5, protokół odtworzenia utrwalonych zapisów k. 10, płyta (...) z nagraniem z wideorejestratora k. 11, wydruk z bazy (...) k. 12;; opinia biegłego k. 35-43; zeznania świadków: I. G. k. 32v, B. P. (1) k. 32v-33; zeznania biegłego D. M. k. 47-47v,)

Wobec powyższego obwiniony L. L. został obwiniony o popełnienie wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że jego zdaniem poruszał się tego dnia ulicą (...) z dozwoloną prędkością, na pewno nie taką jaką zarzucili mu funkcjonariusze. Wskazał, że na nagraniu z wideorejestratora słabo widać jest jego motocykl. Podkreślił, że ma doświadczenie w prowadzeniu motocykli. Motocykl którym wówczas kierował ma pojemność skokową silnika 1000 cm³ i 147 KM mocy.

(wyjaśnienia k. 32-32v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za wyraz przyjętej przez niego linii obrony zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności za popełniony czyn. Twierdzeniu obwinionego, co do niepopełnienia zarzucanego mu czynu, przeczą w szczególności logiczne, spójne i konsekwentne zeznania funkcjonariuszy Policji, którzy przeprowadzali czynności pomiarowe w niniejszej sprawie, wyniki pomiarów urządzeniem kontrolno-pomiarowym uwiecznione na materiale wideo i opinia biegłego.

Urządzenie(...), nr fabryczny (...) jest to bowiem przyrząd pomiarowy w pełni spełniający wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 17 lutego 2014 r. w sprawie wymagań, którym powinny odpowiadać przyrządy do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym oraz szczegółowego zakresu badań i sprawdzeń wykonywanych podczas prawnej kontroli metrologicznej tych przyrządów pomiarowych.

W dniu pomiaru urządzenie to posiadało ważne świadectwo legalizacji ponownej, bowiem legalizacja tego urządzenia była ważna do dnia 31 sierpnia 2017 r. (k.5)

Analiza nagrania z wideorejestratora tego urządzenia pozwala jednoznacznie stwierdzić, że zarejestrowane pomiary wykonane tym urządzeniem zostały przeprowadzone zgodnie z zasadami i wymogami dotyczącymi przeprowadzenia pomiarów tym sprzętem. Oba pomiary wykonane były każdorazowo na odcinku 100 metrów tej drogi. Ponadto zgodnie z instrukcją tego urządzenia pomiarowego, kiedy pomiar, jak w tym przypadku jest wykonywany przy zadanej odległości, absolutnie niekonieczne jest zachowanie stałej odległości pomiędzy pojazdem policyjnym a pojazdem obserwowanym na całym odcinku pomiarowym. Ważnym czynnikiem jest tylko zachowanie takiej samej odległości między pojazdami na początku i na końcu pomiaru. Pomiar zakończy się automatycznie po przejechaniu zadanego dystansu w systemie. Średnia prędkość wyświetlana jest na ekranie i zapisana razem z materiałem wideo w urządzeniu nagrywającym.

Z wiarygodnych i zgodnych relacji obu świadków – funkcjonariuszy Policji tj. I. G. i B. P. (1) wynika, że obwiniony jechał od ul. (...), raz lewym, raz prawym pasem w kierunku wyjazdu z O.. Wskazali, że impulsem do dokonania

pomiaru prędkości tego pojazdu było to, że zostali wyprzedzeni przez pojazd obwinionego jadący potem ze znaczną prędkością, który zaraz zaczął się od nich gwałtownie oddalać.

B. P. (1) nadto podał, że dokonali dwóch pomiarów prędkości i każdy wykazał przekroczenie dozwolonej prędkości. Po zatrzymaniu obwiniony kwestionował zapis z kamery wideorejestratora stwierdzając, że na nim nie jest on. Dodał, że posiada stosowne przeszkolenie – kurs specjalistyczny z obsługi tego typu sprzętu i praktycznie codziennie jeździ tym pojazdem wyposażonym w wideorejestrator. Podkreślił, że starał się zachowywać stałą odległość od motocyklisty podczas każdego pomiaru.

Drugi ze świadków będący dysponentem radiowozu niewiele pamiętała z przeprowadzonych w tym dniu czynności, bo każdorazową decyzję o dokonaniu u pomiaru podejmował kierowca radiowozu – B. P.

Sąd dał wiarę zeznaniom wymienionych świadków jako logicznym, rzeczowym, bezstronnym. Brali oni bezpośredni udział w przedmiotowym zdarzeniu, dlatego też mieli możliwość obserwowania całego zdarzenia, co pozwoliło im na jego obiektywną ocenę. Są osobami obcymi do obwinionego, nie mieli zatem żadnego logicznego powodu aby celowo zeznawać nieprawdę.

Jednym z najważniejszych dowodów w sprawie jest nagranie z kamery wideorejestratora zamontowanego w nieoznakowanym radiowozie, którym poruszali się funkcjonariusze tj. w pojeździe O. (...) o nr rej. (...). Kamera umieszczona była za szybą czołową pojazdu. Na nagraniu tym widać, że radiowóz porusza się w terenie zabudowanym ulicą (...) w O. w kierunku wyjazdu z miasta. Tuż za skrzyżowaniem z ul. (...) przeciskając się między pojazdami wyprzedza ich motocykl kierowany przez motocyklistę z charakterystycznym plecakiem i zaraz potem, ze znaczną prędkością oddala się od nich. Jeszcze przed skrzyżowaniem z ul. (...) kierujący radiowozem zdołał wykonać 2 pomiary, które wykazały odpowiednio 81,5 km/h i 93,3 km/h. Na nagraniu jasno i wyraźnie można odczytać wyniki dokonanych pomiarów. Każdy pomiar przeprowadzony został na odcinku 100 m.

Z uwagi na to, że na przedmiotowym nagraniu trudno jest określić odległość z jakiej wykonywane były każdorazowo pomiary w celu oceny m. in. czy pomiary te zostały wykonane zgodnie z zasadami określonymi przez producenta tego urządzenia kontrolno – pomiarowego.

Jak wskazał to biegły analiza materiału dowodowego, w tym bardzo szczegółowa analiza zapisu nagrania z wideorejestratora nieoznakowanego radiowozu policyjnego pozwoliła na ustalenie, że średnia prędkość jazdy motocykla kierowanego przez obwinionego wynosiła w przybliżeniu 88 km/h na pierwszym badanym odcinku i 95 na drugim z tych odcinków. Prędkość ta jest prędkością szacunkową. Były to prędkości przekraczające prędkości administracyjnie dozwolone na tych odcinkach drogi.

Biegły zaznaczył, że podstawą jego wyliczeń nie były dane wyłącznie z pomiaru wideorejestratora. Wskazał, że przeprowadził wizję miejsca zdarzenia i pomierzył dokładnie odległości w charakterystycznych miejscach przejechanych przez pojazd obwinionego. Z uwagi na brak wystarczającej liczby charakterystycznych punktów na drodze w momencie rozpoczęcia i zakończenia każdorazowego pomiaru wykonanego w trakcie tego zdarzenia biegły nie był w stanie wyliczyć dokładnej odległości dzielącej radiowóz od pojazdu obwinionego.

Z treści przedmiotowej opinii nie wynika, iż pomiary prędkości jazdy motocykla K. wykonane zostały nieprawidłowo. Większe zastrzeżenia biegły miał do pierwszego pomiaru, stwierdzając, że mógł on zostać wykonany niezgodnie z instrukcją. Natomiast takich zastrzeżeń nie miał do drugiego pomiaru. Biegły zarówno w opinii pisemnej jak i ustnej szeroko uzasadnił wnioski swojej opinii, w tym między innymi wskazał, że producent tego urządzenia nie wskazał maksymalnej dopuszczalnej odległości między mierzącym a mierzonym pojazdem.

Sąd podzielił ustalenia i wnioski wskazane w powyższej opinii. Uznał ją za rzeczową, logiczną i spójną. Biegły odpowiedział na zadane pytania, a swoje stanowisko uzasadnił w przekonujący sposób. Trzeba podkreślić, że wnioski końcowe, ustalenia oraz obliczenia biegłego zostały przez niego wykonane w sposób rzetelny i biegły

wyraźnie wskazał na margines błędu jaki wyliczenia te zawierają, podkreślając, że starał się przyjmować założenia jak najkorzystniejsze dla obwinionego.

Tym samym Sąd uznał, że brak jest podstaw do uznania, że drugi z pomiarów wykonany przez kierującego radiowozem (będący podstawą zarzutu wniosku o ukaranie) był nieprawidłowy. Wobec powyższego, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do uznania obwinionego winnym tego, że w dniu 21 czerwca 2017 r. o godz. 15:34 w O. na ul. (...) kierując motocyklem m-ki K. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość jazdy o 43 km/h.

Swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona wykroczenia z art. 92a kw w zw. z art. 20 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Przedmiotami ochrony art. 92 a kw są porządek i bezpieczeństwo ruchu drogowego zagrożone przez niedostosowanie się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym. W tym przypadku porządek ruchu drogowego jest zabezpieczony przez przestrzeganie dozwolonej prędkości poruszania się pojazdu, co niewątpliwie przekłada się na bezpieczeństwo ruchu drogowego.

Art. 20 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zaś wskazuje dopuszczalną prędkość, z jaką pojazdy mogą poruszać się po drogach. Prędkość ta w terenie zabudowanym, na przedmiotowym odcinku ul. (...) wynosi 50 km/h. Nie ulega wątpliwości, że obwiniony podczas wykonywanych przez funkcjonariuszy pomiarów prędkości na tej drodze, przekroczył dozwoloną prędkość o wskazaną wartość.

Przy wymiarze kary, Sąd miał na względzie szkodliwość społeczną czynu obwinionego, naruszenie elementarnych zasad obowiązujących w ruchu drogowym i uprzednią karalność obwinionego. Warto zauważyć, że obwiniony na jednej z bardziej uczęszczanych ulic miast, jadąc ze średnią prędkością przekraczającą aż o ponad 50% dozwoloną prędkość w drastyczny i rażący sposób złamał podstawowe przepisy ruchu drogowego. Jako kolejną okoliczność obciążającą Sąd uznał wielokrotną karalność obwinionego za wykroczenia w ruchu drogowym (w tym w głównie za przekroczenie prędkości)

Sąd nie dopatrył się żadnych istotnych okoliczności łagodzących w postawie obwinionego.

W tym stanie rzeczy wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 500 złotych jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu oraz zmotywuje go do rozważniejszej i ostrożniejszej jazdy, a przede wszystkim do respektowania obowiązujących przepisów z zakresu ruchu drogowego.

Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- złotych, opłatą w kwocie 50,- złotych i kosztami wydania opinii przez biegłego w kwocie 703,34 złotych uznając, że jego sytuacja majątkowa pozwala mu na ich poniesienie.